

ia77

JazzFlits

2 juni 2008,
6de jaargang, nummer 99

NIEUWSSELECTIE

JAZZMANIA BIG BAND WINT NATIONAAL BIG BAND CONCOURS 2008

"Het verschil tussen tien jaar lang vijf uur per dag studeren en naast je baan in de avonduren spelen". Dat was volgens een lid van het Far East Jazz Orchestra het verschil tussen zijn orkest, dat tweede werd, en de winnaar van de topklasse van het Nationaal Big Band Concours 2008, zo vertelde hij een bezoeker. Die winnaar was zaterdagavond 24 mei in Hoofddorp de Amsterdamse Jazzmania Big Band.

Bart Bijleveld, de leider van het Twentse Far East Jazz Orchestra, had het al horen aankomen. "Dat wisten we", zei hij bij de bekendmaking van zijn tweede plaats. Die plaats leverde hem een bedrag van 1.500 euro op; Peter Guidi, de leider van de winnaar, kreeg 3.000 euro en de Dik Trom-wisseltrofee overhandigd. Guidi verklaarde 'ontzettend trots' te zijn op de prestatie van zijn musici, allen leden van de jazzworkshops van de Muziekschool Amsterdam en studenten van het Amsterdams Conservatorium. Ook toonde hij zijn oprechte bewondering voor de verliezende finalist: 'een fantastische bigband' en 'zo goed'.

[...vervolg op pagina 14](#)

WWW.INSTRAZZ.NL GAAT EIGEN BEHEER PRODUCTIES VERSPREIDEN

De distributie van in eigen beheer opgenomen jazz is voor de meeste muzikanten onbetaalbaar. Dat stellen de initiatiefnemers van de site www.instrazz.nl. Zij bieden musici daarom sinds kort de mogelijkheid om hun muziek via deze website te verspreiden.

Op de website zijn eigen beheer producties te beluisteren en als download te kopen. De Stichting Instrazz verkoopt geen cd's. Instrazz is een doorgeefluik; de organisatie neemt zelf geen muziek op. Het streven is om alle opbrengsten van de verkochte muziek volledig aan de muzikanten te doen toekomen. Aan de verkoop via Instrazz zijn voor hen geen kosten verbonden. Via de website wordt alleen jazz van Nederlandse bodem aangeboden.

Meer weten? Klik hier: <http://www.instrazz.nl>.

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 6
- Jazz fiction/Ask me now (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 7
- Margriet Sjoerdsma, Evan Parker, Tone Dialing, Charles Mingus Sextet, Deborah Brown/JazzXpress, Kristen Cornwell, Olivia Trummer, Jim Cofey, Ab Baars/Ken Vandermark, Olthuis & Van Veenendaal, Bobby Watson e.a.	
Concertverslagen	pg 12
- The Hague Jazz, Anouar Brahem Trio	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 5

BRANCHE-RESTAURANTS DOEN GOEDE ZAKEN MET LIVE-JAZZ

De BRANCHE-restaurants in Golden Tulip Hotels doen goede zaken met jazz. Door de muziek gaan de dinerende hotelgasten niet naar hun kamer, maar verkassen ze naar de bar of de lounge die zich bij BRANCHE in dezelfde ruimte bevinden. Hierdoor stijgt de hotelomzet. Ook trekt BRANCHE 's avonds buitenstaanders naar het hotel.

[...vervolg op pagina 15](#)

CONCERTVERSLAG

MIRIAM MAKEBA HOOGTEPUNT OP DERDE EDITIE VAN FESTIVAL THE HAGUE JAZZ

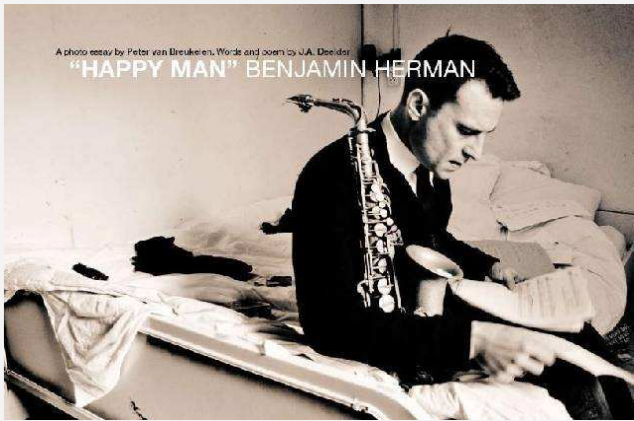
Op 23 en 24 mei vond voor de derde keer The Hague Jazz plaats. Dit festival, dat het Haagse antwoord is op het verdwenen Northsea Jazzfestival, heeft inmiddels dezelfde status van te volle zalen bereikt. Wie de drukte met name op de uitverkochte zaterdag op de koop nam kon niettemin van een meer dan aardig programma genieten waarbij de nadruk voor een aanzienlijk deel op aan pop, rock en funk verwante muziek lag. Daarnaast was er goede jazz en Afrikaanse muziek te horen. Voor velen was het veel te laat begonnen Nederlandse afscheid van zangeres Miriam Makeba (foto) een hoogtepunt waarvoor men een lange wachttijd over had. (Foto en tekst: Tom Beetz)

[...zie ook het verslag van Peter J. Korten op pag. 12](#)

NIEUWSflitsen

Peetvader Italiaanse free-jazz dood

Saxofonist Mario Schiano (75), wel eens de peetvader van de free-jazz in Italië genoemd, is 10 mei in Rome overleden. Schiano verhuisde in de jaren zestig naar Rome, waar hij het ensemble Gruppo Romano Free Jazz oprichtte. Onder eigen naam maakte de saxofonist zo'n twintig platen. Verder is hij op de plaat te horen als lid van onder meer de formaties Musica Elettronica Viva en Nuova Consonanza en recentelijk het Italian Instabile Orchestra, en met musici als Eugenio Colombo, Ernst Reijseger, Gianluigi Trovesi en Joëlle Léandre.

Fotoboek 'Happy Man, Benjamin Herman' in juli uit

In Ahoy Rotterdam wordt 9 juli het fotoboek 'Happy Man, Benjamin Herman' van fotograaf Peter van Breukelen gepresenteerd. Van Breukelen volgde de saxofonist voor het boek een jaar op de voet en dat resulteerde in 55 foto's. Jules Deelder verzorgde de fotobijdragen en vertaalde speciaal voor het boek zijn gedicht 'Jazz Is' in het Engels. Het resultaat werd eerder dit jaar beloond met de Zilveren Camera in de categorie Kunst, Cultuur & Entertainment/serie. Voorafgaand aan de officiële presentatie van het fotoboek is een preview van het boek als foto-expositie te zien in De Tamboer in Hogeveen tijdens het jazzfestival Jazz Vibes op zaterdag 14 juni.

Nieuwe cd Special Delivery in september uit

De nieuwe cd van het kwartet Special Delivery verschijnt eind september bij Morvin Records, het label van de saxofonisten Frans Vermeerssen en Hans Wijnbergen. De cd is begin dit jaar opgenomen en bevat nieuwe composities van pianist Ed Baatsen en bassist Henk de Ligt. De andere leden van de inmiddels zo'n vijftien jaar oude groep zijn saxofonist Nils van Haften en drummer Wim Kegel. Na de zomer komt bij Morvin ook de nieuwe cd van Talking Cows uit. Die gaat 'Dairy Tales' heten.

Tapdancer Jimmy Slyde overleden

Tapdancer Jimmy Slyde is 16 mei op 106-jarige leeftijd overleden. Na het zien van Bill Robinson besloot hij tapdancer te worden. Slyde vierde zijn successen onder meer bij de bands van Count Basie en Duke Ellington. Slyde was te zien in de film 'Cotton Club' van Francis Ford Coppola en 'Round Midnight' van Bernard Tavernier.

PRIJZEN

NIEUWE PRIJS WIL JAZZPROJECTEN IN REGULIER ONDERWIJS STIMULEREN

Jazzmusicus en -educator Esmée Olthuis heeft op de Dag van de Nederlandse Jazz een nieuwe prijs gepresenteerd. Voor haar JIJ Prijs komen onderwijsprojecten in aanmerking die een frisse kijk geven op (jazz)muziek en didactiek. JIJ staat voor Jazz en Improvisatie voor de Jeugd.

De prijs hoopt het reguliere onderwijs (basis en middelbaar) een injectie te geven met kwalitatief hoogstaande muziekprojecten. Voor de prijs kunnen musici plannen en ideeën indienen. Een vakjury oordeelt over de kwaliteit van het project/idee, de haalbaarheid, de didactische onderbouwing, het vernieuwende karakter en de praktische uitwerking. De JIJ Prijs bestaat uit een coachingstraject op maat en acquisitie door impresariaat Uit de Kunst. De prijs is een initiatief van de Stichting Jazz in Actie.

JOS L. KNAEPEN GENOMINEERD VOOR PRESTIGIEUZE AMERIKAANSE AWARD

De Vlaamse fotograaf Jos L. Knaepen is genomineerd voor de Jazz Journalists Association Award 'Excellence in Photography: The Lona Foote/Bob Parent Award'. Mocht hij deze winnen, dan wordt hij opgenomen in een rijtje met onder anderen William Claxton, William Gottlieb en Herman Leonard. De winnaar van de Award wordt op 18 juni in de Jazz Standard te New York City bekendgemaakt.

Op die avond worden ook nog veertig andere winnaars in evenzoveel categorieën van de 12de jaarlijkse Jazz Journalists Association's Jazz Awards gehuldigd. De winnaars worden de komende weken gekozen door de leden van de Jazz Journalists Association. Deze organisatie heeft zo'n 450 fotografen, schrijvers, radiomakers en vertegenwoordigers van nieuwe media uit de hele wereld als lid, vooral in de VS en Canada. Een overzicht van de genomineerden in de belangrijkste categorieën staat op pagina 16.

BENOIT MARTINY BAND WINNAAR VAN AMERSFOORT JAZZ TALENT AWARD

De Benoît Martiny Band heeft 18 mei de derde Amersfoort Jazz Talent Award gewonnen. "Deze groep speelde een luidruchtige, elementaire maar doeltreffende combinatie van jazz en hardrock", liet de jury weten. "Het resultaat klonk als 'Black Sabbath meets Art Blakey & The Jazz Messengers.'"

Zowel technisch als qua overtuiging nam deze band de jury voor zich in. "Het resultaat was een bijna intimiderende bak herrie, maar wel een bak herrie met structuur en overtuiging", zei de meestemend voorzitter van de jury, jazzjournalist Jeroen de Valk. In de vierkoppige jury hadden behalve De Valk twee leden van de organiserende partijen en saxofonist Ad Colen zitting. De tweede en derde prijs gingen naar respectievelijk de zangeressen Julia Oschewsky en Renske Taminau. De Benoît Martiny Band ontving 2.500 euro en speelt volgend jaar op het Jazzfestival Amersfoort.

OVERIG

TIME MAGAZINE: HERBIE HANCOCK EEN VAN DE MEEST INVLOEDRIJKE MENSEN

Volgens Time Magazine behoort toetsenist Herbie Hancock tot 's werelds meest invloedrijke personen. Hij staat genoteerd in een lijst van honderd wereldburgers die het Amerikaanse blad begin mei publiceerde.

"Herbie is an enthusiast, loves a great conversation and has a lot of endurance. The guy can hang", zeggen zijn collega's Joni Mitchell en Wayne Shorter in het blad. Ze roemen verder Hancocks open houding: "He's open as to whom he plays with; he doesn't feel intimidated by big names or worry that someone in the band can't quite cut it." En dat maakt hem onverschrokken, menen zijn twee collega's: "He plays the piano as if it's an orchestra, never saying 'I can't do this' or 'I won't do that'. For him, the piano is a palette."

HANS DULFER: CHET BAKER MAAKTE DE MEEST KRANKZINNIGE TOURNEES

"Zij organiseerde ook de meest krankzinnige tour voor Chet Baker", aldus Hans Dulfer over de tourverplichtingen die zijn oud-manager Ria Wigt in de laatste jaren van Bakers leven aanging. Hij deed die uitspraak in het programma NPS De Kunst van 11 mei, dat stil stond bij het overlijden van de trompetlegende op 13 mei 1988.

Volgens Dulfer moest Baker na elk optreden altijd terug naar Amsterdam. Was hij in Zurich en moest hij de volgende dag in Milaan spelen, dan ging de route via de hoofdstad om verdovende middelen te kopen. Dulfer: "En als je dan gaat zeggen je moet die dag daar spelen en die dag daar spelen, dan moet je eigenlijk weten dat je dat zo'n man niet kan aandoen. Echt niet, dat kan niet, daar moet je over nadenken gewoon." Volgens Ria Wigt was het helemaal niet waar dat hij altijd naar Amsterdam moest en bovendien had zij naar haar zeggen steeds met Baker overlegd wat kon. Ook de aanwezige Baker-biograaf Jeroen de Valk verwees het verhaal naar het rijk der fabelen: "Wat Dulfer vertelt, dat klopt tot op zekere hoogte, maar ik weet wel dat Chet op verschillende plaatsen drugs kocht en Dulfer vertelt het verhaal dat hij altijd heen en weer moest naar Amsterdam, maar dat is niet waar." De desbetreffende aflevering, waarin ook onder anderen Hein Van de Geyn, John Engels, Edwin Rutten en Eric Ineke aan het woord kwamen en Fay Claassen, Eric Vloeimans en Pete Philly & Perquisite optraden, is te zien op de website <http://www.omroep.nl/nps/>. (Klik hier en kies onder aan de pagina voor De Kunst).

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.700 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

KUNSTCOMMISSIE VINDT DAT HAAGSE JAZZFESTIVALS GEEN SUBSIDIE HOEVEN

De festivals The Hague Jazz en Pure JazzFest krijgen de komende vier jaar geen structurele gemeentelijke subsidie als het advies van de externe Commissie Verploeg over het Haagse meerjarenbeleidsplan Kunst en Cultuur 2009 – 2012 wordt gevolgd. Dat advies werd 14 mei aan Jette Klijnsma, de wethouder van Cultuur en Financiën, overhandigd. Ook subsidie aan het POW Ensemble wordt ontraden. De stichting Prospero mag een verdubbeling van de subsidie krijgen.

Pure JazzFest krijgt thans een jaarlijkse subsidie van 204.960 euro en wil voortaan 250.000 euro ontvangen. De commissie wijst de subsidieaanvraag af, omdat het festival 'nog steeds zoekend is naar een juiste, realistische vorm en opzet voor alle ambities'. Verder zetten de adviseurs vraagtekens bij de professionaliteit van de organisatie. The Hague Jazz ontvangt op het moment geen structurele subsidie, maar wil de komende jaren voor jaarlijks 200.000 euro in de gemeentebegroting worden opgenomen. Dat geld is nodig om van het festival een 'internationaal topevenement' te maken. De commissie vindt dat voornemen te ambitieus. Men heeft 'veel waardering' voor de organisatie, maar vindt de programmering te behoudend, weinig avontuurlijk en te commercieel om voor subsidie in aanmerking te komen.

Ook de subsidieaanvraag van het Haagse POW Ensemble vond geen genade in de ogen van de adviescommissie. De formatie van Luc Houtkamp heeft een te geringe functie in het Haagse muziekleven om voor structurele subsidie in aanmerking te komen. Subsidie op projectbasis vindt de commissie gepaster. De Commissie Verploeg is wel positief over de subsidieaanvraag van de Stichting Prospero, die op verschillende plaatsen in de stad concertseries met jazz, fusion jazz en cross-over aanbiedt. Nu krijgt deze organisatie jaarlijks ruim 25.000 euro en dat mag van de commissie worden verdubbeld: 'de kwaliteit van de concerten is goed' en de stichting speelt een consistente rol in de 'kwakkelende' sector die de jazz in Den Haag volgens de commissie is.

De Commissie Verploeg constateert in zijn algemeenheid dat de jazz in Den Haag 'niet goed uit de verf komt'. De zichtbaarheid van de jazzactiviteiten laat te wensen over. Ook is er niet één specifiek podium aan te wijzen dat als bindende factor zou kunnen fungeren. De Haagse gemeenteraad heeft bij de behandeling van de begroting 2009 uiteindelijk het laatste woord over het meerjarenbeleidsplan Kunst en Cultuur.

CORRECTIE op nummer 98

In JazzFlits 98 meldden wij dat Huub van Riel op 16 mei tijdens de eerste Dag van de Nederlandse Jazz de **Jazz Industry Achievement Award** uit handen van Hans Dulfer had ontvangen. Dat was ook de bedoeling, maar Dulfer was vanwege 'een zieke hond' verhinderd. Cees Schrama nam de honneurs waar en spelde Huub van Riel de onderscheiding op. Die nam de Blue Note-speld trots in ontvangst en sprake daarbij van 'een grote eer'.

NIEUWSflitsen

Martin Scorsese gaat leven Frank Sinatra verfilmen

Regisseur Martin Scorsese gaat naar alle waarschijnlijkheid een film over het leven van Sinatra maken. Dat maakte Tina Sinatra, dochter en filmproducent, in een interview met het Amerikaanse Sun Media bekend. De film zal volgens haar aantonen dat Sinatra geen hechte banden met de maffia onderhield. Wanneer de film verschijnt is nog niet bekend. Scorsese is nog druk doende met documentaires over George Harrison, Bob Marley en Theodore Roosevelt. Overigens is sinds 14 mei een Amerikaanse postzegel met een beeltenis van Frank Sinatra in roulatie. Het was die dag tien jaar geleden dat hij overleed. Van de zegel zijn 120 miljoen exemplaren gedrukt.

Vibrafonist Walt Dickerson overleden

Vibrafonist Walt Dickerson is 15 mei overleden. Hij was 80 jaar. Dickerson had een eigen techniek voor zijn instrument ontwikkeld, waardoor hij minder vibrato en een meer 'metalg' geluid had dan zijn collega's. Van 1960 tot 1965 maakte hij acht albums, waarvan vier voor Prestige New Jazz en een voor Verve. De lezers van Downbeat kozen hem in 1962 tot de beste nieuwkomer. In die jaren werkte hij bij John Coltrane en met Sun Ra als begeleider. Van 1965 tot 1975 trok Dickerson zich uit de jazz terug. Hij dook weer op bij het Deense SteepleChase, waarvoor hij van 1975 tot 1979 tien platen opnam. In 1982 maakte Dickerson nog een cd voor Sou Note. In zijn loopbaan werkte de vibrafonist veel met drummer Andrew Cyrille.

Nooit uitgebrachte opname Art Pepper op cd uit

Bij Widow's Taste, het eigen beheer-label van de weduwe van saxofonist Art Pepper, is onder de titel 'The Croydon Concert' een dubbel-cd met niet eerder uitgebracht werk van hem verschenen. Het betreft een Engelse concertopname uit 1981, waarop Pepper te horen is met bassist Bob Magnusson, pianist Milcho Leviev en drummer Carl Burnett. De opname werd Peppers weduwe toegespeeld door een Europese fan.

Preis der deutschen Schallplattenkritik

In de categorie jazz van de Preis der deutschen Schallplattenkritik zijn 15 mei drie albums bekroond: 'Let Freedom Swing' van Toshiko Akiyoshi and the SWR Big Band, 'Globe Unity-40 Years' van het Alexander von Schlippenbach Globe Unity Orchestra en 'Green' van Hank Roberts, Marc Ducret en Jim Black. De Preis der deutschen Schallplattenkritik wordt ieder kwartaal in verschillende categorieën door een keur van Duitse muziekcritici toegekend en wil het publiek als leidraad bij de platenkeuze dienen.

OVERIG VERVOLG

STICHTING NORMA GAAT MAKEN VAN CD'S GELDELIJK ONDERSTEUNEN

Norma, Stichting Naburige Rechtenorganisatie voor Musici en Acteurs, gaat cd-producties in eigen beheer financieel ondersteunen. Dat kan via een subsidie en/of een lening. De artiest, dan wel zijn of haar management, moet minimaal eenzelfde bedrag als Norma aan de productie bijdragen.

Het Norma cd-productiefonds wil in het gat voorzien dat eind vorig jaar met de afschaffing van het Thuiskopiefonds is gevallen. Dat fonds bood als laatste steun bij het maken van een eigen beheer-cd. Het nieuwe fonds zal jaarlijks tweemaal opengesteld worden voor aanvragen. Een bijdrage van het cd-productiefonds zal voor maximaal een derde in de vorm van een schenking en maximaal tweederde in de vorm van een lening worden verschaft. De lening is renteloos en niet groter dan 4.500 euro.

(<http://www.stichtingnorma.nl>)

JIMMY MCGRUFF OVERLEDEN

De Amerikaanse hammondorganist Jimmy McGriff (72) is 24 mei aan de gevolgen van multiple sclerose overleden. McGriff verwierf begin jaren zestig faam in brede kring met twee hits: een bewerking van Ray Charles' 'I Got a Woman' en 'All About My Girl'. Songs doordrenkt met blues en soul. McGriff was een van de pioniers van de soul-jazz.

Groove is het sleutelwoord in de loopbaan van Jimmy McGriff, die een aangetrouwde neef van saxofonist Benny Golson was. Een markant voorbeeld hiervan is het stuk 'Groove Grease' van het album met dezelfde naam uit 1971 (zie afbeelding). McGriff werd beïnvloed door Jimmy Smith, Milt Buckner en Richard 'Groove' Holmes. Met de laatste maakte hij in 1973 twee albums voor het Groove Merchant-label. Vanaf 1969 speelde hij een aantal jaren regelmatig met de bigband van Buddy Rich. In de jaren tachtig nam McGriff tal van platen voor het Milestone-label op, onder anderen met Al Grey, Red Holloway, David 'Fathead' Newman en Eric Alexander. Halverwege dit decennium vormde hij een veelgevraagde muzikale combinatie met altsaxofonist Hank Crawford. Tot de betere albums van McGriff worden de volgende titels gerekend: 'Blues for Mister Jimmy' (1965), 'The Worm' (1968), 'Electric Funk' (1969), 'On the Blue Side' (1990) en 'McGriff Avenue' (2002).

WWW.JAZZFLITS.NL

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

VPRO VERLAAT JAZZ IN DUKETOWN

Na jarenlange samenwerking heeft de VPRO-Radio met de aflevering 2008 een einde gemaakt aan de samenwerking met Jazz in Duketown en de serie opnamen die in de Boscche Toonzaal werden gemaakt. Het is overigens niet uitgesloten, meldde programmeur Jeroen Doornik, dat komend voorjaar een ander festival in Den Bosch of een serie concerten aldaar door de VPRO-radio zal worden opgenomen. Nieuws over die plannen zou binnenkort bekend worden gemaakt. Op vrijdag 6 juni zal de registratie van de Mona Lisa Overdrive worden uitgezonden via Jazz@VPRO (Radio 6) tussen 22.00 en 24.00 uur.

HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL EN HET 'VERSCHOLEN' TALENT

Natuurlijk hoeven we ons niet blind te staren op alle wereldberoemde sterren die in juli weer het North Sea Jazz Festival in Rotterdam op stelten zullen zetten. Het is meer dan interessant om te luisteren naar de aankomende talenten die vooralsnog 'schuil'gaan in de bezettingen van die sterren. Het feit dat ze werden gevraagd mee te gaan naar de Europese festivals zegt in wezen al meer dan genoeg.

Vrijdag 11 juli, bijvoorbeeld. Dan schuift de Britse trombonist Mark Nightingale bij Cleo Laine en Johnny Dankworth and Friends, in de (zaal) Amazon van Ahoy Rotterdam. Ook die dag hoor je in de Hudson, in het terecht bejubelde orkest van Maria Schneider, gitarist Ben Monder en baritonsaxofonist Scott Robinson. In de Congo vragen kornettist Graham Haynes (zoon van Roy) en 'coming man' drummer Ken Wollesen aandacht in The Nublu Orchestra, onder leiding van Butch Morris. Ook in de Congo speelt onder anderen de altist Bruno Vansina in de Belgische aanbevolen formatie Flat Earth Society.

Dan **zaterdag 12 juli**. In de Hudson: bij Roy Hargrove, de uiterst talentvolle en in Utrecht geboren pianist Gerald Clayton, zoon van orkestleider John. Gerald viel al diverse keren in de jazzprijzen en maakt het goed. In de Yenisei die zaterdag speelt de Noorse gitarist Lage Lund. Hij won de prestigieuze Thelonious Monk prijs al een keer. Lund is er als begeleider van David Sanchez. De Missouri biedt die tweede dag van North Sea plaats aan de al veterane en vrij onbekende altist/docent Bunky Green. Ga er heen en

raak overtuigd van zijn juichende en tevens meeslepende uitspattingen. Nog steeds op zaterdag (in de Murray)

speelt de hier gewaardeerde rietblazer Joris Roelofs. Hij wipt even over uit New York en nodigde daar pianist Aaron Goldberg uit. Zijn onbekendheid grenst aan het ontoelaatbare. Ook de Mississippi bevat een aanrader bij Neco Novellas, het is de piepjonge Nederlandse altsaxofonist Jasper van Damme. En wat te denken van pianist/componist Kenny Werner. Hij is natuurlijk al wijd en zijd bekend, maar elke gelegenheid die zich voordoet moet met beide 'oren' worden aangegrepen.

Zondag 13 juli. Zangeres Diana Krall is inmiddels wereldberoemd, blond en mooi, en ze speelt bovendien goed piano. Nat 'King' Cole was haar grote inspirator. Bij haar speelt gitarist Anthony Wilson, zoon van de hoogbejaarde orkestleider Gerald Wilson. Anthony is een rechtgeaarde creatieveling; te horen in de Amazon. Ook daar is attentie vereist voor de pianist van Branford Marsalis, Joey Calderazzo. Hij was al een aantal keren in Nederland, maar geloof gerust dat te veel jazzliefhebbers hem nog niet kennen. In de Hudson verschijnt Phil Woods plotseling met aan zijn zijde collega Jesse Davis. Hij, Davis, is een rappe altist die vast wel platen in huis heeft van Charlie Parker en Cannonball Adderley. Het zijn lucratieve dagen voor Davis, hij duikt ook op bij Bennie Wallace en diens 'Disorder at the Border'. Daarvoor moet je naar de Hudson. Nog een advies? Pianist Craig Taborn, begon ooit bij James Carter, en zit nu in het gezelschap van Rudresh Mahanthappa in de Yenisei. In de Murray (David?) speelt Anat Cohen hopelijk vooral klarinet. Ronduit verrassend is het onderdeel DJ's On the Roof (Tigris) met de Groninger Swingmaster Sem. Tegenwoordig beter bekend als vader van twee swingende jazzcats: Ben en Gideon van Gelder. Beiden studeren in New York en zijn in de vakantieperiode weer thuis, of onderweg. En toch even een uitzondering op de regel want in de Hudson viert de gevestigde leider van zijn Kollektief, Willem Breuker, een soort 'come back', na vrij lange afwezigheid wegens ziekte. Naar verluidt blijft Willems vervanger, Frans Vermeerssen, sowieso bij het Kollektief. Dat terzijde.

Het is geenszins mijn bedoeling de sterren van North Sea Jazz 2008 in de kou te laten staan, maar het aantal onbekende jazzmusici is zo groot dat extra aandacht voor die figuren zeker op zijn plaats is. Het is voor de bezoekers aan te raden hun namen, data en de zalen te noteren en kennis te nemen van ook die veelbelovende instrumentalist. Volgend jaar zijn ze misschien wel uit hun schulp gekropen en als dat zo is zijn ze ongetwijfeld, vol trots: 'Top of the Bill.'

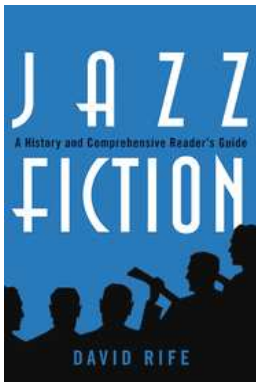
MEZZO-TV MET ELLA, SARAH EN DEE DEE

Woensdag 4 juni houdt het Franse tv-station Mezzo een daverende vocalistenavond. Om 20.30 uur begint het feest met Ella Fitzgerald in België (1957) en Zweden (1963). Een uur later is Sarah Vaughan aan de beurt, Live in Montreal (1983). Ook dat programma neemt een uur in beslag, waarna gedurende anderhalf uur Dee Dee Bridgewater haar 'Malian Project' presenteert vanuit Parijs. Jaar van opname is 2007. Vorige week was Dee Dee nog met die Malinese musici op Meer Jazz in Hoofddorp. Op 30 juni bulkt Mezzo van de jazzmuziek met Stefano Di Battista en 'Trouble Shootin.' Het is een twee uur durend concert dat ook nog eens wordt gevolgd door Herbie Hancock en 'The River of Possibilities Tour.' In de interessante bezetting huizen Chris Potter, Lionel Loueke (nieuwe Blue Note cd) en, nog altijd is ie een Brit, Dave Holland. Mezzo, dat hier en daar in het kanalenpakket zit, herhaalt genoemde programma's met grote regelmaat gedurende de maand juni en zelfs tot aan het begin van juli. De omroepgids van de VPRO vermeldt wekelijks ook die programma's.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DE MEESTE JAZZFICTIE FAALT

Het blijft een ongemakkelijk koppel, jazz en poëzie. Critici hebben er geen hoge pet van op. Een gelijktijdig optreden van een dichter met musici werd eens omschreven als iemand die dwars door de muziek heenpraat. Geschreven, aan jazz gerelateerde poëzie werd ooit afgedaan als goedkoop, onbenullig, pretentius, gewichtigdoenerij. Toch wordt het genre veel beoefend. Zo werd een door de Amerikanen Sascha Feinstein en Yusef Komunyakaa in 1991 samengestelde bundel 'The Jazz Poetry Anthology' na vijf jaar gevolgd door 'The Second Set'. In een derde boek evalueerde Feinstein de oogst, en of het niet op kan, hij richtte in 1996 een tijdschrift op: 'Brilliant Corners: a journal of jazz & literature'. Je moet dan wel gefascineerd zijn door de mogelijkheden van taal voor zoiets onzichtbaars als muziek. Maar ook hij moest toegeven dat de meeste op jazz geïnspireerde literatuur faalt – van poëzie met een woordkeuze in de trant van: kijk mij eens goed op de hoogte zijn ('poems with self-conscious phrasing where the speaker sounds hipper-than-thou') tot en met houderig geschreven essays waaraan weinig research ten grondslag ligt. Feinstein probeerde het koren van het kaf te scheiden en, wat het blad misschien nog wel meer bestaansrecht gaf: het bevatte uitgebreide gesprekken met mensen met zowel een passie als kennis van zaken. Het zijn deze gesprekken die geleid hebben tot een volgend boek met andermaal een titel die aan een compositie van Thelonious Monk ontleend is: 'Ask me now'. En ook een collage op het omslag refereert aan Monk.

Het boek bevat twintig interviews met Amerikanen, elk met een verschillende culturele achtergrond, die zich op uiteenlopende wijze met jazz en literatuur bezighouden. De gesprekken worden voorafgegaan door een foto en een of meer fragmenten van hun werk. De ordening is alfabetisch en zo begint het boek met de activist in de jaren zestig, Amiri Baraka. Hij treedt nog steeds op, maar voordracht en muziek wisselen elkaar af. Een tegengesteld geluid laat de laatste in het rijtje horen, Paul Zimmer. Hij heeft geen muziek nodig: 'poetry's not show time; mijn gedichten hebben hun eigen muziek.' Een andere activist voor de zwarte beweging is de blanke John Sinclair, uit Detroit via New Orleans volgens de biografische notities in Amsterdam neergestreken. Hij heeft zich tot opdracht gesteld alle stukken die Monk gespeeld heeft in chronologische volgorde te voorzien van een gedicht. Er is een gesprek met William Matthews, die onder meer een rake typering van Lester Young weet te geven, en met Jayne Cortez als de ex van Ornette Coleman en moeder van

Denardo. De gekozenen blijken goed op de hoogte waar het jazz betreft. Een van de oudsten, op het moment van het interview 77, is Hayden Carruth. Van hem zijn uitdagende uitspraken als "Jazz heeft zich te snel ontwikkeld als gevolg van de platenindustrie" en "Een van de functies van jazzpoëzie kan natuurlijk zijn om meer aandacht voor een musicus te vragen; there is that built-in propagandistic element in any art."

Feinstein beperkt zich niet alleen tot de schone letteren, hij trekt de lijn door naar biografieën en essayistiek. Twee musici zijn vertegenwoordigd: Fred Hersch en Bill Crow, de eerste vanwege een compositie die hij schreef op teksten van Walt Whitman, en de tweede op grond van zijn deels autobiografische boeken met jazzanekdotes. Het zal u niet verbazen dat mijn belangstelling bijzonder uitging naar interviews met Gary Giddins, Dan Morgenstern en Hank O'Neal. Feinstein is thuis op velerlei terrein en zo onstonden levendige gesprekken over de ontstaansgeschiedenis van hun boeken, problemen met uitgevers en visies op andermans producten. Het lukt Giddins niet, ook na aandringen, om één echt geweldige jazzbiografie te noemen. Morgensterns verhaal loopt grotendeels parallel aan zijn inleidend hoofdstuk van *Living with Jazz* (zie JF jrg. 3, nr. 4 en 5, maart 2005). O'Neal, onder meer producer van Chiaroscuro Records, heeft een manuscript klaar liggen van een bundel hoesteksten: 'Noted writers on great jazz records'. Van hem een niet te missen anekdote over Zoot Sims: "Zoot, als je docent zou zijn aan een universiteit, wat zou je ze dan willen leren?" "Ik zou ze leren hoe ze moeten sappelen."

In het boek is zo goed als geen aandacht voor fictief proza. Ook dat is er in velerlei vorm. Jazzfictie is dan wel niet zo onwaarschijnlijk als bijvoorbeeld 'dansarchitectuur', het tart niettemin een gemakkelijke definitie, aldus David Rife in zijn beredeneerde bibliografie. Met daarin alle romans en korte verhalen, voorzover hem bekend ook niet-Amerikaanse, geheel of gedeeltelijk met een jazzinslag. Dus bijvoorbeeld ook detectiveromans, waarin de rechercheur op een ontspannen moment zo maar eens een jazzplaat opzet. Van elk werk noteert de schrijver het jazzelement, soms vergezeld door een – streng – waardeoordeel. Conclusies als 'this novel belongs on the short list of essential jazz fictions' zijn sporadisch. Bij de Nederlanders zag ik Jules Deelder, Ben Leistra en Bob Rigger. Voor deze selectie zegt hij te zijn geholpen door vertaalster Lisa Harris Fehling. Behalve de eigenlijke inventarisatie geeft Rife in een tiental hoofdstukken een chronologisch overzicht en korte beschouwingen over genres als jeugd- en immigrantenliteratuur, misdaad en science fiction en misleidende titels waar helemaal geen jazz aan te pas komt, plus bijbehorende lijsten. David Rife is emeritus hoogleraar Engels en doceerde vijfendertig jaar lang Amerikaanse literatuur, publiceerde delen van deze bibliografie eerder in de *Annual Review of Jazz Studies* en blijkt ook als mederedacteur aan de wieg te hebben gestaan van het hierboven genoemde tijdschrift *Brilliant Corners*. Het zijn echter niet alleen zijn geloofsbriefjes, maar ook de inhoud van het onderhavige werk bewijst dat hij weet waarover hij het heeft.

Sascha Feinstein. Ask me now : conversations on jazz & literature. – Bloomington : Indiana University Press, 2007. – 452 pag. : ill. – ISBN 978-0-253-21876-6 pbk. Prijs 18,70 euro

David Rife. Jazz fiction : a history and comprehensive reader's guide. – Lanham MD : The Scarecrow Press, 2008. – 279 pag. – (Studies in Jazz ; 55). – ISBN 978-0-8108-5907-4 pbk. Prijs 47,25 euro

CD-RECENSIES

MARGRIET SJOERDSMA
Bloom
 Foreign Media Jazz

Na haar veelgeprezen debuut 'With the whisper of a morning' (2006) was er de vraag hoe het vervolg zou zijn. Het antwoord is 'Bloom'. Met het beluisteren daarvan wordt duidelijk dat 'With the whisper of a morning' een sympathieke maar ook bescheiden prelude was van waar vocaliste Margriet Sjoerdsma toe in staat is. 'Bloom' is als de spreekwoordelijk ontloken bloem die haar kracht in volle groei laat zien en bevestigt mijn aanname bij haar debuut dat Nederland er weer een voortreffelijke jazzvocaliste bij heeft. 'Bloom' is een krachtig statement van een zangeres die meer en meer haar eigen muzikale weg ontwerpt en definieert. Met de assistentie van pianist/componist/producer Dimitar Bodurov, bassist Cord Heineking en drummer Jasper van Hulst als de kernleden van haar band. 'Bloom' toont ook lef. In schitterende arrangementen en een boeiende enscenering met onder meer vibrafoon en strijkers, wordt een volwassen niveau bereikt. Degelijk en robuust en met aandacht voor detail. In die zin moet ook de mix en productie een compliment worden gemaakt. The 'sound' is zonder meer uitmuntend. In haar repertoire, elf nummers van eigen hand en van onder anderen Bodurov, laat Margriet Sjoerdsma een voorkeur zien voor jazz met soul, orkestraal getinte arrangementen met hier en daar wat speelse funky en folkloristische ritmes en klanken. Dikwijls zijn de teksten wat onderbelicht. Het is de moeite waard die hier eens te beluisteren en te horen hoe mooi die samenvloeiën met de muziek. Als Sjoerdsma al een label nodig heeft dan zou ik misschien wel willen kiezen voor poëtische jazz. 'Bloom' is een volwassen album dat opnieuw en vol verwachting de vraag naar het vervolg stelt. (Frank Huser)

EVAN PARKER – TRANSATLANTIC ART ENSEMBLE
Boustophedon
 ECM

Dit album van Evan Parker, 'Boustophedon', is gelieerd aan 'Composition/Improvisation Nos. 1, 2 & 3' van Roscoe Mitchell (onder meer van Art Ensemble Chicago). Beide albums zijn daags na elkaar opgenomen tijdens een festival voor geïmproviseerde muziek in München (2004) met op beide platen medewerking van zowel Parker als Roscoe. De muziek van Parker (net als bij die van Roscoe) wordt wel geschaard onder de free jazz. Voor sommigen is het daarmee synoniem aan onnavolgbaar, het niet kunnen volgen van wat er gebeurt. Het bevat patronen die minder

gangbaar zijn en daardoor als moeilijk worden bestempeld. Maar misschien moeten we de stijltyping laten voor wat die is (inclusief de term free jazz) en trachten een ingang te vinden in het 'proces van ontstaan', wat bij geïmproviseerde muziek min of meer per definitie het geval is. Luisteren naar muziek van Evan Parker is als het loslaten van de vanzelfsprekendheid. Het vraagt om de bereidheid om toe te treden tot dat wat er gebeurt. Het onverwachte, ongewoon en non-conformistisch. Als zoeken naar grenzen, die passeren en vervolgens weer terugkeren naar het beginpunt. Waarbij het beginpunt van de andere zijde benaderd een andere kleur krijgt. Een reeks dilemma's die om oplossing vragen. Een oplossing die niet meteen voorhanden is, maar gecreëerd moet worden, zonder vooraf te weten wat de contouren en eigenschappen ervan zijn. Muziek die bij aanvang geen einde kent en pas na afloop weet dat het ooit begon. Dan ook blijkt dat er meer structuur is dan er op het eerste gehoor lijkt te zijn. Elk stuk kent specifieke instructies voor de musici maar tegelijk ook ruimte die nog gevuld moet worden. Werk in uitvoering dus. Opmerkelijk detail is dat in het vierde gedeelte Roscoe Mitchell samen met Parker de directie voert. Op dat moment is het transatlantische karakter hoorbaar. Met als gevolg een fascinerende botsing en versmelting. De aandachtige luisteraar blijft ontdekken. (Frank Huser)

tone dialing
Rigop Me
 Evil Rabbit

Het trio Tone Dialing bestaat uit blazer Jorrit Dijkstra, gitarist Paul Pallesen en slagwerker Steve Heather. Naast hun eigen (semi-)akoestische instrumenten bespelen ze allerhande elektronica. Daarbij kiezen ze voor de 'ouderwetse' techniek van analoge apparatuur, die toch veel meer eigen karakter oplevert dan de vaak wat klinische digitale klanken. Zo bespeelt Dijkstra het Lyricon, een behoorlijk in onbruik geraakt elektronisch blaasinstrument, dat af en toe voor fraaie glijders zorgt, zo het instrument al individueel te herkennen is in de oersoep die het drietal op 'Rigop Me' opdient. En net zoals alle klanken opgaan in een atmosferisch klanklandschap, gaan de drie muzikanten op in hun muziek. Het gaat hier absoluut niet om de individualiteit van de drie muzikanten, maar wél om de individualiteit van de groepsklank. Want die is volstrekt uniek te noemen. Het enige waar de open improvisaties van Tone Dialing me af en toe aan doen denken, zijn de vroege klankexperimenten van Pink Floyd en andere psychedelische groepen uit de late jaren zestig. Maar dan wel doorgevoerd naar de 21ste eeuw. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG**CHARLES MINGUS SEXTET (MINUS 1)****Stuttgart Meditations****Get Back**

In de maand april van 1964 maakte het Charles Mingus Sextet een uitgebreide tour door Europa, vol ongelukken en ongevallen. Het reizen en de concerten waren behoorlijk vermoeiend en trompettist Johnny Coles belandde 18 april in Parijs ook nog in het ziekenhuis, zodat hij er de rest van de tournee niet meer bij was. Van veel concerten werden legale, maar ook illegale opnamen gemaakt. De muziek op 'Stuttgart Meditations', een uitgave van het Italiaanse label Get Back, is van een concert in Stuttgart op 28 april en zal ook van zo'n clandestiene opname komen.

Gedeelten van dit concert zijn al eens op plaat en cd verschenen. Op deze dubbel-cd zijn alle bekende stukken van dit concert nu in één uitgave verzameld. Twee keer zeventig minuten. Om maar meteen met kritiek in huis te vallen: er staan nogal wat stukken onvolledig op. 'Orange was the Colour of her Dress', bijvoorbeeld, wordt na ruim twaalf minuten weggedraaid. 'These Foolish Things' is weliswaar een prachtig stukje duo tussen Dolphy op fluit en Mingus, maar de krap drie minuten lijkt geknipt te zijn uit een langere versie van dit stuk. Zelfs de ruim veertig minuten durende uitvoering van 'Fables of Faubus' staat er niet in zijn geheel op. Priestley meldt in zijn biografie van Mingus dat dit nummer in Stuttgart drie kwartier duurde. Verder is de technische kwaliteit van de opname niet altijd helemaal stabiel.

Op 'Stuttgart Meditations' staan acht stukken: 'So long Eric', 'Orange was the colour of her dress (and then blue silk)', 'ATFW USA', 'Meditations', 'Fables of Faubus', 'Peggy's blue light', 'Sophisticated lady' (Mingus solo) en het duostukje 'These foolish things'. De meeste stukken kennen we van andere uitgaven, zoals van het beroemde Parijse concert. 'So Long Eric' wordt in Stuttgart behoorlijk opgewonden en vrij gespeeld. Dolphy neemt meer dan een kwart van de speeltijd voor zijn rekening. Mede onder invloed van achtereenvolgens de begeleidende akkoorden van Clifford Jordan, de versnellingen die door Mingus worden ingebracht, de momenten dat hij geheel alleen speelt en vervolgens weer wordt opgedreven door de piano en de tenorsax, is zijn solo een prachtig bouwwerk. Na ruim zeven minuten draagt Dolphy het stokje over aan Mingus, die met Dannie Richmond uitgebreid 4x4-tjes gaat spelen. 'Meditations' is ook hier van een navrante schoonheid. Jammer genoeg wordt de opname in het slot (?) weggedraaid. 'Fables of Faubus' komt er vervolgens vrij plotse-ling in. De solo van Jaki Byard gaat hier verder dan in Parijs. Tegen het eind van het stuk voeren Mingus en Dolphy een minutenlange muzikale conversatie. Heel bijzonder.

Al met al is 'Stuttgart Meditations' muzikaal en historisch gezien zeer de moeite waard, zelfs in vergelijking met andere opnamen die in het tijdsbestek van krap anderhalve maand van deze band zijn gemaakt. Toch geeft deze uitgave een wat dubbel gevoel: mooi dat die er is, maar beroerd dat er met het geestelijk eigendom van (de erven) Mingus niet altijd even zorgvuldig werd omgegaan, zoals bijvoorbeeld blijkt uit het lukraak knippen in de nummers. (Hessel Fluitman)

**STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND
Juni****DEBORAH BROWN****WITH THE ERIC INEKE JAZZXPRESS****Featuring Bart van Lier/Benjamin Herman****For the Love of Ivie: A Tribute to Ivie Anderson****Daybreak**

Met het noemen van al die namen op de cover van de cd 'For the Love of Ivie' zou het onredelijk zijn niet meteen ook maar de andere medewerkers te vermelden. Het zijn Rik Mol, Sjoerd Dijkhuizen, Rob van Bavel en Marius Beets. Ivie betreft zangeres Ivie Anderson (1905-1949). De eerste goede indrukken dateren van 1925, toen ze optrad in de New Yorkse Cotton Club. Echt in de picture kwam ze evenwel in 1931 bij het orkest van Duke Ellington en ze 'It don't mean a thing if it ain't got that Swing' introduceerde. Haar succesreeks kwam abrupt tot een einde in 1942. Ivie had astma en moest stoppen met zingen. Terwijl we de tijden van 'tributes' nog steeds niet achter ons hebben gelaten – lukt dat ooit? – is het idee om Ivie Anderson te eren, prijzenswaardig. Zoiets moet natuurlijk ook maar slagen. Maar het ziet ernaar uit dat dit idee van producer Fred Dubiez een schot in de roos is geweest. De internationale allure is onmiskenbaar aanwezig. Markant, uiteraard, is de bijdrage van zangeres Deborah Brown, tegenwoordig wonend in Kansas City. Deborah gaat volledig uit van eigen kunnen en laat eventuele maniertjes van Anderson achterwege. Ook de gekleurde arrangementen van Rob van Bavel zijn te loven, mede door het gebruik van de basklarinet. De solistische bijdragen van de JazzXpressers en de gasten geven er blijk van dat ze zich moeiteloos overgeven aan de intrigerende composities van (meestal) Ellington en Strayhorn. Of er pogingen worden ondernomen de cd bijvoorbeeld in Japan uit te brengen is mij onbekend, maar ik zou me kunnen voorstellen dat de 'happige' Japanners ook in vervoering zouden raken van deze weldoordachte productie. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in juni te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

KRISTEN CORNWELL QUINTET

Distant Skies

Jules Jazz

Vanaf het eerste nummer valt op hoe innemend naturel de stem van Kristen Cornwell klinkt. Haar warme timbre is als fluweel voor je oren. Het kan niet anders dan dat ze beschikt over uitstekende techniek waardoor ze in staat is voortreffelijk te fraseren en intonaties te creëren die het materiaal ver uittilt boven het gemiddelde. Deze Australische zangeres die zich eind 2004 in Vlaanderen vestigde heeft met 'Distant Skies' een schitterende plaat gemaakt. Evenwichtig en intens en met een virtuositeit die de intimiteit intact laat. Cornwell beschikt over vocale kwaliteiten en het valt op hoe mooi haar zang wordt verweven met het spel van de band. Een internationaal gezelschap met de Luxemburger Pascal Schumacher op vibrafoon, de Belgische gitarist Frederik Leroux, zijn landgenoot Christophe Devisscher op contrabas en Dennis Frehse uit Duitsland op drums. Schumacher op vibrafoon en Leroux op elektrisch gitaar scheppen mooie duetten en om beurten intrigerende soli. De ritmesectie speelt zowel doelmatig als levendig, in verrassende patronen. 'Distant Skies' is een album dat bij herhaald luisteren telkens nieuwe deuren opent en is hoorbaar het resultaat van zorgvuldige productie. Zomerse avonden met aan de horizon 'Distant Skies'.

(Frank Huser)

YAHEL/HOENIG/MORENO/BLAKE

Jazz side of the moon

Chesky Records

Misschien is het wel de meest prangende vraag die je voelt opkomen wanneer je dit album in handen hebt. Waarom een 'remake' van een plaat die zoveel historie heeft gemaakt, die als plaat een icoon is geworden in de popmuziek? Als je 'Dark side of the moon' van Pink Floyd goed kent, hoe ga je dan luisteren naar deze versie? Een 'verzajzte' versie? Misschien moet je twee manieren van luis-

teren onderscheiden. Als 'remake van' of als interpretatie. Kies voor de tweede. Want het is beslist geen 'remake'. Evenmin een jazzy 'Dark side'. Het is inderdaad een specifieke lezing van het majestueuze werk van Pink Floyd. Een eigenstandige verklaring van wat deze muziek oplevert in een jazzidroom. Natuurlijk zijn de composities van Pink Floyd (waarvan 'Eclipse' om onduidelijke redenen ontbreekt en met een andere volgorde van de nummers en zonder vocalen) de basis. En dat is ook hoorbaar. Maar het is tegelijk volstrekt nieuw. Nieuw als improviserende interpretatie. En inderdaad een jazzplaat. Met een boeiend resultaat. Organist Sam Yahel, drummer Ari Hoenig, gitarist Mike Moreno en saxofonist Seamus Blake hebben er wat moois van gemaakt. Met behoud van het surrealistische karakter in de typische Pink Floyd stijl is er een klankbeeld geschapen dat zich tevens daarvan door het jazzkarakter onderscheidt. De muziek is verwant aan die van bijvoorbeeld het vroege werk van Weather Report met die kenmerkende fusion elementen. Maar ook voor liefhebbers van het originele 'Dark side' is dit opnieuw genieten. (Frank Huser)

OLIVIA TRUMMER TRIO

Westwind

NeuKlang

Bassist Joel Locher is gebleven, maar drummer Marcel Gustke is op 'Westwind' vervangen door Bodek Janke. En als gast op trompet en bugel speelt Matthias Schriefl mee. En natuurlijk Olivia Trummer op piano, verantwoordelijk voor alle composities plus een bewerking van Mozarts 'Sonate in A-dur'. Haar debuut 'Nach Norden' (2006) had een enigszins introvert en beschouwend karakter. Haar tweede plaat 'Westwind' is als de titel van het eerste nummer: 'Es geht los'. Het lijkt alsof de vrijheid lonkt en of deze nog zeer jonge pianiste (Stuttgart, 1985) zich meer speelruimte durft toe te staan. 'Westwind' is daardoor speelser geworden, gewaagder ook. Haar toegenomen vrijmoedigheid levert een plaat met aanstekelijke nummers in up-tempo. Maar haar voorkeur voor contemplatie is gebleven. Zoals in het peinzende en ingetogen 'Dein Brief'. Het is indrukwekkend wat deze dame presteert. Technisch begaafd en artistiek op hoog niveau. Jazz in de traditie van standards en swing. Maar ook vanuit een klassieke scholing en interesse voor klassiek werk (blijkens die bewerking van een sonate van Mozart). De bijdrage van Matthias Schriefl op trompet en bugel op enkele nummers is een grote aanwinst. Zijn improvisaties op 'Windgetragen' contrasteren mooi met de hechte sound van het trio. 'Westwind' is een juweeltje, verveelt geen moment en is een sterk en mooi vervolg op 'Nach Norden'.

(Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

JIM COFEY Black Box Allegations Naked Productions

De funk van James Brown, de blues van Muddy Waters, de sfeer van de zompige moerassen rond New Orleans, vette blazers en een melodieus of soms rauw snerpand hammondorgel, dat zijn de ingrediënten van de muziek die de Vlaamse band met de naam Jim Cofey speelt. Jim Cofey is Patrick Cuyvers op Hammond en piano, Rob Vanspauwen op gitaar, Igor Maseroli op saxofoons, Jan Ieven op Fender-basgitaar, Gert Servaes op percussie en Steve Wouters op drums. New Orleans-funk is de stijlbenaming die de band onderschrijft. Maar dan wel in een ruwe variant, geënt op basale rhythm&blues-patronen met een funky inslag. De plaat is knap geproduceerd, met een sterk 'live-geluid' waardoor de energie de speakers uitstroomt. Op twee nummers na is het eigen werk dat deze band, sinds 2006 actief, speelt op deze debuutplaat. Hoewel de composities verwantschap tonen met ouder materiaal uit de jaren zestig en zeventig, klinkt het allesbehalve gedateerd. Mooie vocale harmonieën, doorleefde leadzang van toetsenist Patrick Cuyvers, stevige beats en een fris klinkende sax. Wie bijvoorbeeld graag luistert naar platen van Dr. John (the night tripper) zal met 'Black Box Allegations' aangenaam verrast worden. (Frank Huser)

AB BAARS TRIO & KEN VANDERMARK Goofy June Bug Wig (distributie: www.toondist.nl)

Er bestaat al jaren een verwantschap tussen Europese improvisatoren en muzikanten uit Chicago. De ICP is er een graag geziene gast, Peter Brötzmann is er kind aan huis, en ook Ab Baars voelt er zich behoorlijk op zijn plek. In collega en generatiegenoot Ken Vandermark heeft hij een zielsverwant, met wie hij eind 1999 een keer het podium deelde in de Windy City. Het klikte meteen, maar toch zou het nog tot het najaar van 2007 duren voor ze elkaar weer muzikaal zouden treffen. De Nederlandse rietblazer nodigde de Amerikaan uit voor een tournee met zijn eigen trio (met bassist Wilbert de Joode en drummer Martin van

Duynhoven). Na een twintigtal concerten door heel Europa werd in het Amsterdamse Bimhuis een registratie gemaakt van elf stukken, zeven composities van Baars, drie van Vandermark en één groepsimprovisatie. Het kwartet van 'Goofy June Bug' klinkt bijzonder hecht, en absoluut niet als trio + gast. Het is volstrekt duidelijk waarom Baars Vandermark uitnodigde. Ze delen een gevoel voor de Amerikaanse én Europese traditie (beiden zijn grote Ellington-, maar ook Strawinsky-liefhebbers), hebben een enorm dynamiekscale tot hun beschikking (van fluisterzacht tot Ayler-achtige uitbarstingen) en hebben een aantal zelfde helden, waaronder Chicago-veteraan Von Freeman en Sun Ra-tenorist John Gilmore. Aan die laatste is het stuk 'Honest John' opgedragen, waarmee na het verstilde 'Straws' de cd flink los knettert. Met die twee nummers is de toon voor de gehele plaat behoorlijk gezet, want het kwartet zorgt voor een peilloze diepgang, waarbij tomeloze energie en rauwheid een even belangrijke plaats innemen als tederheid en schoonheid. Zo horen we de twee tenoren tegelijk door 'Then He Whirled About' heen denderen, maar ook de twee klarinetten een ontroerende bewerking van een madrigaal van de middeleeuwse componist Gesualdo brengen in 'Prince of Venosa'. De Joode en Van Duynhoven zijn de sensitieve medemuzikanten die Baars en Vandermark ondersteunen, opporren of aanvullen, al naar gelang nodig is. Solistisch zijn ze ook nog eens buitengemeen sterk, zoals te horen is in het sublieme strijkwerk van De Joode in 'Losing Ground' en de subtiel gestemde trommels van Van Duynhoven in het titelstuk. Dat laatste ontleent zijn aanstekelijke groove aan het ritme van een frase uit een gedicht van de Amerikaanse dichter Philip Whalen: 'Goofy June-bug forgotten poet morning stomp'. (Herman te Loo)

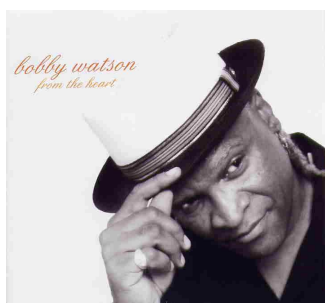
OLTHUIS & VAN VEENENDAAL The Mystery of Guests Evil Rabbit

De titel van de cd 'The Mystery of Guests' is ook de naam van een concertserie die het duo Esmée Olthuis (sax) en Alber van Veenendaal (piano) organiseert in het Amsterdamse Bethaniënklooster. De plaat had gerust ook 'Adventures with Guests' mogen heten, want door de toevoeging van steeds andere mensen aan het basisduo ontstaat spannende, en behoorlijk verschillende muziek. Zo is er mysterieuze en verlokkelijke vrije improvisatie ('Mysterious Variation I' met Joost Buis op lapsteel guitar en trombone en 'Mysterious Variation II' met bassist Wilbert de Joode). Verhalende composities ('De trein naar Ulan Bator' met drummer Han Bennink, 'Next Day' met gitariste Corrie van Binsbergen) en soms flink aangrijpende muziek, met de directheid van rockmuziek, niet gespeend van dramatiek en passie. 'Esmite' is er een voorbeeld van, maar ook de enige standard tussen de twaalf stukken: Hoagy Carmichaels 'New Orleans'. Met Han Bennink achter de drums opent het stuk mooi traag, als een soort elegie over orkaan Katrina. Dan pookt Han het vuurtje op, en stuwt hij met name Esmée Olthuis naar een bloedstollende, bluesy climax. Wat in alle twaalf nummers opvalt, is dat het duo zich kameleontisch aan alle nieuwe partners aanpast, maar daarbij het eigen gezicht niet verliest. En dat is een prestatie van formaat. Het ritmisch sterke pianospel van Van Veenendaal (die alle onderdelen op en in de piano gebruikt) en de jubelende altsound van Olthuis zijn daarbij de sterkste troeven. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

3HANDSCLAPPING
Shaman Dance
JuiceJunkRecords

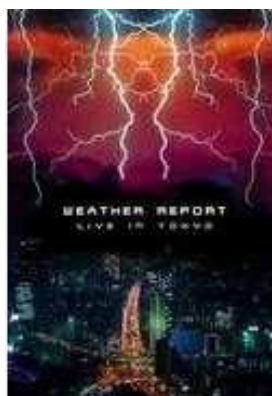
Klappen doe je met twee handen, maar dit driemanschap presteert het om te klappen met drie handen. De ongebruikelijke naam staat voor het trio van gitarist Peter Tiehuis, percussionist Bart Fermie en bassist Theo de Jong. Op 'Shaman Dance' worden ze op een aantal stukken bijgestaan door de zangeressen June Fermie en Maria Weber. Hoewel deze vocale bijdragen niet essentieel zijn, maken ze het album toegankelijker voor een groter publiek. 3HandsClapping laat zich niet gemakkelijk in een hokje plaatsen. Peter Tiehuis drukt een krachtig stempel op de groep. Hij speelde al in heel diverse settings: met de Skymasters, Ilse Delange en momenteel is hij lid van het Metropole Orkest en de band van bassist Paul Berner. 'Shaman Dance' bevat vlotte popgeoriënteerde muziek. Tiehuis speelt op dit album in diverse stijlen die passen bij de composities. In 'Soft Shoulder' doet hij denken aan Marnix Busstra van de Buzz Bross Band, later weer aan Jan Akkerman en Pat Metheny. Dat maakt hem tot een muzikale duizendpoot. Hoogtepunt is zijn eigen 'First Proof' met een eenvoudig riffje waarvan je denkt het al eerder gehoord te hebben. De bezetting is bewust klein gehouden; geen drumwerk maar wat kleine percussie en een cajon. 3HandsClapping ziet af van ingewikkelde solo's en lastige akkoordenschema's maar brengt vlotte en vrolijke muziek. Ze zien hun optredens als 'eenmalige toevalligheden', maar door deze cd is de muziek voor meermaals gebruik vastgelegd. Applaus!
 (Peter J. Kortens)

BOBBY WATSON
From The Heart
Palmetto

Altsaxofonist Bobby Watson werd bekend in de The Jazz Messengers van Art Blakey. Eind jaren zeventig was Watson musical director in die band. De laatste twintig jaar speelt hij met zijn eigen band 'Horizon' en met het '29th Street Sax Quartet'. Net zo honkvast is hij met de keuze

van zijn instrument: de altsaxofoon. Dit derde album voor Palmetto – 'From The Heart' – bevat elf composities waarvan zes van Watson. Dat is niet zo bijzonder, want hij schreef er vele tientallen in zijn carrière. Watson zegt dat Blakey een mentor voor hem is geweest en dat jonge musici niet zonder mentor kunnen. Blakey leerde hem: "Er is geen vervanger van oefenen!" Dat gevoel wil Watson (1953) op de jongere generatie overbrengen. Zijn band bevat dan ook overwegend jonge musici. Het zijn Leron Thomas (trompet), Harold O'Neal (piano), Warren Wolf (vibrafoon/piano), Curtis Lundy (bas) en Quincy Davis (drums). Stuk voor stuk mannen die actief zijn in de New Yorkse jazzscene. Bobby Watson noemt de band: 'Live And Learn'. Ze spelen pure Amerikaanse jazz; lerend van de traditie, maar vooral vooruitkijkend en toegewijd. Met zijn enigszins rauwe geluid leidt de leider de band vlot door het repertoire. Zo te horen gaat hij nog wel een tijdje mee.
 (Peter J. Kortens)

DVD-RECENSIE

WEATHER REPORT
Live in Tokyo
Jazzdoor

De opnamen voor de dvd 'Live in Tokyo' werden in 1984 gemaakt door de Japanse televisie, tijdens de laatste tournee van Weather Report. Dat is er helaas ook wel een beetje aan af te zien en te horen, want de houdbaarheidsdatum van de groep was toen al wel verstreken. Met name saxofonist Wayne Shorter had het behoorlijk gehad met de tamelijk gladde, ongeïnspireerde muziek die Weather Report op dat moment speelde. We zien hem in het eerste stuk veelvuldig aan z'n mondstuk frutselen en in 'Where the Moon Goes' wat wezenloos op een koebel slaan. De slotmedley, die eindigt in de liefdeloos gespeelde hit 'Birdland' is ook een overtuigend bewijs dat de rek uit de groep was. Een avontuurlijke, spannende groep speelt immers geen medleys met hits. Toch zijn er ook twaalf minuten op de dvd die de aanschaf weer wel rechtvaardigen. Dat is wanneer Zawinul en Shorter een geïmproviseerd duet spelen, zonder ritmesectie. Zawinul tovert prachtige klanken uit z'n synthesizers, en Shorter legt al z'n ziel en zaligheid in de melodielijnen die hij uit z'n sopraan perst. Dan begrijp je wel weer waarom het tweetal de band ooit begonnen was. Maar het lijkt ook wel wat op een laatste, merkwaardige liefdesnacht voor de definitieve scheiding: teder, maar ook melancholiek dat het allemaal voorbij is.
 (Herman te Loo)

CONCERTVERSLAGEN

THE HAGUE JAZZ

Datum en plaats: 23 en 24 mei 2008, World Forum, Den Haag

Wie op tijd aankwam op The Hague Jazz vond vooral veel rust en ruimte. Het gebouw had smaakvol ingerichte ruimtes met zitjes, Fatboys, planten en zelfs kaarsjes! Voor muziek was vroeg komen niet nodig, want pas rond 19.00 uur begonnen de concerten en druppelde het publiek binnen, waaronder opvallend veel VIP's. Natuurlijk was het weer de vraag of het programma een voldoende hoog jazzgehalte had. De namen van de zalen bevatten veelbelovende namen van oude jazzhelden: Ella, Louis, Nina, Blakey, Glenn, Miles en Chet. Maar zou het wel een echt jazzfestival worden?

Hiromi Uehara (foto: Joke Schot)

Een opvallende naam in de timetable was **Hiromi's Sonicbloom**. De Japanse pianiste Hiromi Uehara (1979) was de altijd lachende motor in de racende band. Haar muziek is als die van Christian Scott en E.S.T.: snel, expressief, modern. Ze speelde uiterst beweeglijk en keek speels naar haar drie collega's die haar probeerden te volgen. De stuwende bas van Tony Grey zweepte het tempo enorm op. Op die manier werd 'Caravan' ontdaan van alle traditionele elementen en ontstond een razende, nieuwe versie. Hiromi's populariteit leverde twee optredens in twee dagen en een flinke cd-verkoop op. Van deze pianiste gaan we binnenkort meer horen.

Krostor Brødsgaard van JazzKamikaze. (foto: Joke Schot)

Terwijl Guru's Jazzmatazz in de tent achter het World Forum een aanslag deed op duizenden trommelvliezen, trad **Stanley Clarke** op in de grote zaal. De bassist deed precies wat hij al jaren doet: in de hoge registers spelen op een elektrische bas. Helaas was het geluid onaangenaam hard en werd er te veel gepraat en gelopen. Clarke speelde routinematig en kon niet lang boeien. Jammer.

En toen, ineens, was er **JazzKamikaze**. Het programmaboekje waarschuwde al voor 'schroeiend hete plekken op de recensiepagina's'. Helemaal correct. Deze Deense formatie houdt het midden tussen een Engels rockbandje (inclusief zang) en een jazzkwintet. De vijf jonge honden deden met al hun decibellen denken aan de Japanse Soil and Pimpessions. De bas ging dwars als een basgitaar en de groep speelde in ijtempo en zó hard dat alleen nog jeugdige luisteraars overbleven. Ook zij speelden op twee dagen voor overvolle zalen. Jongens-met-een-leren-jack-jazz.

Hoogtepunt van het festival was het Quintet van trompettist **Sean Jones**. Hij is leadtrompettist van de bigband van Wynton Marsalis, maar liet daar tijdens zijn concert niets van merken. Hij ging samen met altsaxofonist Brian Hoggans zijn eigen weg met krachtige, unisono geblazen thema's. Erg mooi was 'Summer Springs' van de altist. Jones wist stalen techniek te combineren met een lyrische flexibiliteit. Een concert om nog lang aan terug te denken.

De Prins Claus Teachers All Stars met Joris Teepe (bas) en Michael Moore (altsax). (foto: Joke Schot)

Zaterdag 24 mei

De tweede festivaldag werd geopend door pianist **McCoy Tyner** (1938). Zijn trio was aangevuld met special guest Joe Lovano op tenorsaxofoon. Dit optreden was een van de weinige waar mainstream was te horen. Een muisstil publiek genoot van deze veteranen. Tyners linkerhand stuijtert als vanouds op de toetsen terwijl hij met rechts sprankelende lijnen speelt. Zijn enthousiaste muziek was beslist de moeite waard en paste in de chique zaal 'Chez Ella'. Haaks daarop stond **Sex Mob** (USA). Deze populaire formatie liet composities van Duke Ellington en Count Basie ontploffen in humoristische melancholie. Deze knipoo naar de oude jazz werkte heel aanstekelijk. Slide-trompettist Steve Bernstein speelde soms in een speciale microfoon om een ouderwets, vervormd geluid te krijgen. Sex Mob was een echte uitdagende festivalact vol spitsvondige humor.

[...vervolg verslag op de volgende pagina](#)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

Sean Jones (foto: Joke Schot)

Als afsluiter speelde het **Prince Claus Teachers All Stars Ensemble**. Deze gelegenheidsformatie bestaat uit docenten van het Prins Claus Conservatorium Groningen. Hun naam verraadt een flinke dosis eigenwaarde en die werd dan ook ruimschoots waargemaakt. De leden: Michael Moore (saxofoon), Frank Wingold (gitaar), Joris Teepe (bas) en Steve Altenberg (drums). Moore haalde diverse grappen uit op zijn instrumenten terwijl Altenberg met een ingespannen blik complexe ritmes zat te fabriceren. De groep besloot met 'Pinocchio' van Wayne Shorter. (Peter J. Korten)

ANOUAR BRAHEM TRIO

Bezetting: Anouar Brahem (oud), Jean Louis Matinier (accordeon), Francois Couturier (piano)

Datum en plaats: 17 mei 2008, Lantaren/Venster, Rotterdam

Niet zo zeer jazzliefhebbers kwamen af op het concert van de Tunesische oudspeler Anouar Brahem. Veeleer kunstliefhebbers die wilden genieten van een avond integere en ingetogen muziek. Brahem borduurde voort op zijn laatste cd met dit trio: 'Le voyage de Sahar' (ECM). Begeleid door een lichte, ruimtelijke galm speelden ze diverse stukken van deze plaat. De oed of Arabische luit, leent zich goed voor melancholische en verdiepende muziek. Brahem combineerde in zijn spel traditionele Arabische muziek met een vleugje jazz. De accordeon en piano zitten wat toon betreft in hetzelfde gebied als de oed. De intieme en harmonische samenwerking van het trio was grandioos. Na afloop van een geslaagd stuk lachten ze vrolijk naar elkaar. Die vreugde werd ook overgebracht op het enthousiaste publiek.

De muzikale sfeer die het trio opriep startte in de donkere grotwoningen van het Tunesische Matmatta. Daarna staken ze de straat van Gibraltar over om te spelen in de ruime zalen van het Alhambra. Even later stroomde de sfeer van een Frans café uit de accordeon, om daarna weer snel terug te keren naar Noord-Afrika. De kracht van dit trio zit in de diverse achtergronden van de leden. Brahem is geworteld in de Arabische cultuur, Matinier is echt Frans en pianist Couturier doet van de drie het meest aan jazz. Deze laatste had een ragfijn toucher; hij streelde de toetsen om de oed niet te overstemmen. Deze factoren zorgden voor een uitgebalanceerd concert met een muisstil publiek. (Peter J. Korten)

FESTIVALS

JAZZ A LIEGE

Palais de Congres, Luik
6, 7 juni

Met onder anderen: James Taylor Quartet, Melanie de Biasio, Dorado Schmitt, SexMob, Martial Solal, Jef Neve, Chris Joris en Andy Sheppard.
(<http://www.jazzaliegge.be>)

WILLEMSTAD JAZZ 4 GOOD

Willemstad (Noord Brabant)
7 juni

Met onder anderen: Carmen Gomes, The Reeds, Tim Langedijk, Willem Hellebreker en The Young Sinatras.

Ook van deze tweede editie van Willemstad Jazz 4 Good gaat de opbrengst naar een goed doel. Dit jaar is dat de Multiple Sclerose Vereniging Nederland. Vorig jaar trok het festival zo'n duizend bezoekers en dat leverde een bedrag van 14.000 euro op.

(<http://www.jazzwillemstad.nl>)

NORTH SEA ROUND TOWN

Stadscentrum, Rotterdam-Zuid, Rotterdam
28 juni tot en met 13 juli

Met onder anderen: Wouter Hamel, Eric Vloeimans, Manu Katché, Carlo de Wijs, Amina Figarova, Kim Hoornweg.

North Sea Round Town is een randprogramma bij het North Sea Jazz Festival. Het publiek kan zich twee weken lang onderdompelen in jazz; met ruim 140 optredens, afterparty's, rondvaarten met jazzmuziek, tentoonstellingen over jazz, jazzfilms en ook een jazzcursus. Nieuw in het programma dit jaar is het onderdeel Jazzhelden aan de Maas, waarin de grote talenten van eigen Rotterdamse bodem zijn te bewonderen.

(<http://www.northsearoundtown.com>)

BIGBAND BATTLE DEVENTER

Grote Kerkhof, Deventer
29 juni 2008

Met onder anderen: The Laundry Big Band, Hanzestadband, Big Band Utrecht, Big Band Twello, Big Band Melody and Rhythm, Big Band Straightahead en BaJAZZO.

DINANT JAZZ NIGHTS

Park Saint-Norbert van de abdij van Leffe, Dinant
18, 19, 20 juli 2008

Met onder anderen: San Severino, Milton Nascimento en Toots Thielemans.

Bij de programmering van de elfde Dinant Jazz Nights wordt een evenwichtige verdeling nagestreefd tussen jonge talenten en beroemde muzikanten, en tussen Belgische en internationale muzikanten. Gastprogrammeur is dit jaar pianist Eric Legnini. Meer informatie volgt later.

(<http://www.dinantjazznights.org>)

HAARLEM JAZZSTAD 2008

Binnenstad, Haarlem
13, 14, 15, 16, 17 augustus

(<http://www.haarlemjazzstad.nl>)

NIEUWSflitsen

O.A.P.-records op weg naar de tiende cd

Eind van het jaar, het label bestaat dan anderhalf jaar, zullen er naar verwachting tien cd's in de catalogus van O.A.P.-records staan. Bij het label van drummer Barry Olthof komt om te beginnen eind volgende maand een nieuwe cd van de Marzio Scholten Group uit (met Randal Corsen (p), Floris van der Vlugt (sax), Marzio Scholten (gt), Bob Roos (dr) en Lucas Dols (b)). De plaat heet 'Motherland'. In de pijplijn zitten nog drie producties, waaronder een cd van zangeres Yvonne Smeets. O.A.P.-records richt zich op jazz en wereldmuziek.

Arrangeur Bob Florence overleden

Arrangeur/componist/pianist Bob Florence is 15 mei in Los Angeles overleden. Hij was 75. Florence stond bekend om zijn goede orkesten en aparte muziek. Hij was verder een origineel arrangeur van met name bigbands. Vanaf de jaren vijftig waren dat onder meer de orkesten van Harry James, Louis Bellson en Sy Zentner. Het arrangement van 'Up A Lazy River', dat hij voor Zentner maakte, won in 1961 een Grammy. In de jaren zestig werkte Florence veel voor televisie, onder meer voor de shows van Dean Martin en Andy Williams. Een decennium later richtte hij de Bob Florence Limited Edition op, waarmee hij vooral in de buurt van Los Angeles optrad. Met deze formatie was hij tot kort voor zijn dood nog actief.

Tim Kliphuis (foto: Patricia Steur)

Tim Kliphuis met Rosenberg Trio naar Samois

Violist Tim Kliphuis speelt 29 juni samen met het Rosenberg Trio op het Festival de Jazz Django Reinhardt in het Franse Samois sur Seine. In augustus kom bij uitgeverij Mel Bay zijn boek 'Gypsy Jazz Violin' uit, dat ook in Nederland verkrijgbaar zal zijn.

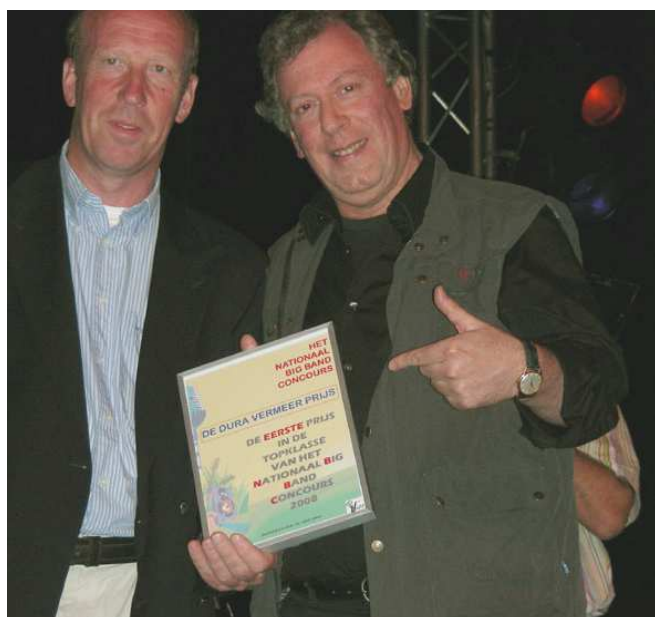
Grondlegger Jazz Hoeilaart Festival overleden

Albert Michiels, de stichter en bezieler van het Jazz Hoeilaart Festival, is 16 mei overleden. Begin juli zou hij 85 zijn geworden. Eind september zou hij ter gelegenheid van het jubileum van dertig jaar Jazz Hoeilaart de organisatie van zijn geesteskind overdragen aan de volgende generatie.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

NATIONAAL BIG BAND CONCURS 2008

Guidi vertelde tijdens het concours veel talent en een in vergelijking met voorgaande jaren steeds hoger niveau gehoord te hebben. "Bigband-jazz leeft!", constateerde hij met genoegen. Tijdens de finale speelde de Jazzmania Big Band onder meer Sonny Rollins' 'Oleo' in een arrangement van Michael Abene (bekend van de GRP Big Band) en stukken van Bert Joris en Jesse van Ruller. Het Far East Jazz Orchestra presenteerde zich met werk dat Neal Hefti voor het orkest van Count Basie schreef, Gershwins 'It Ain't Necessarily So' in een arrangement van Bill Potts, en tot slot Thad Jones' 'Don't Get Sassy' in een arrangement dat hij voor zijn Thad Jones/Mel Lewis Big Band maakte. Naast de topklasse kent het Big Band Concours een eerste klasse. Daarin won de Big Band Allotria uit Zwolle en eindigde The New Orpheans uit Goes als tweede.

Peter Guidi (rechts), leider van de winnende JazzMania Big Band, met zijn eerste prijs. (Foto: pr Meer Jazz Festival)

De finale werd gejureerd door Joan Reinders, Albert Beltman en Frits Landesbergen. Door presentator Lex Lammen gevraagd naar de beoordelingscriteria van de bigbands, zei Joan Reinders (leider van het Millennium Jazz Orchestra) gelet te hebben op zaken als zuiverheid, sectie-spel, balans en solisten. Albert Beltman (medeoprichter van het Dutch Jazz Orchestra) vertelde Lammen dat hij het gemiddelde niveau van het concours heel hoog vond en dat dat naar zijn gevoel de laatste jaren een stijgende lijn vertoont. Frits Landesbergen (onder meer lid van The Baileo Big Band), deelde die mening: "Er komt een generatie kanjers aan." Reinders, Beltman en Landesbergen ("Ik had gedacht dat deze dag heel vermoedend zou worden, maar ik heb ontzettend genoten") beoordeelden de bigbands zaterdagmiddag ook tijdens de voorronden (vijf orkesten in de topklasse (het Utrechts Jazz Orkest, vorig jaar winnaar van de 1^e klasse, had zich afgemeld) en twaalf in de eerste klasse). Bij die voorronden jureerden ook Jan Oosthof, Johan Plomp en Dick de Graaf. (Hans van Eeden)

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

BRANCHE RESTAURANTS

Dat vertelde Sione Götte, event & entertainment manager BRANCHE restaurants, op 16 mei tijdens een bijeenkomst op de Dag van de Nederlandse Jazz. Het BRANCHE-concept komt uit de koker van Hans Kennedie, jazzliefhebber en president van de Golden Tulip Hotels in Europa. Hij zag hoe goed de combinatie van lichte jazz en eten in restaurant Wakker Home of Jazz te Eemnes werkte en nam de formule over. In goed overleg, want Adrie Hoogland, eigenaar van Wakker, verzorgt nu de programmering bij BRANCHE.

In een BRANCHE staat zes van de zeven weekdagen jazz op het programma (in de vestiging Loosdrecht zelfs elke dag van het jaar). Meestal treedt een solist, duo of trio op. De musici staan veelal een dag of tien aaneengesloten in een vestiging. Daarna wordt voor een vergelijkbare periode verhuisd naar een volgende vestiging etc. etc. In totaal heeft BRANCHE vijf vestigingen in Europa, waarvan twee in Nederland: het al genoemde Loosdrecht en Amersfoort. De musici krijgen hun gage, gratis kost en inwoning en vergoeding van hun reiskosten. In de ogen van Götte profiteren alle betrokkenen van het succes: de musici hebben aantrekkelijke engagements en de hotels zien hun omzet stijgen. Het concept is zo succesvol dat overwogen wordt om in Den Haag een BRANCHE buiten een hotel te vestigen. Om naamsbekendheid te krijgen sponsort BRANCHE jazzfestivals.

(<http://www.brancherestaurants.com>)

LEZERSREACTIE

BILL BAKER'S BIG BAND

Met veel belangstelling en plezier lees ik JazzFlits. Zo ook nummer 98, en met name was ik geïnteresseerd in uw bespreking van Jazz in Duketown. Het blijkt weer dat Jaap Lüdeke kritische oren en ogen heeft. Eén commentaar in zijn artikel ontbrak naar mijn smaak jammerlijk, namelijk de bespreking van het geweldige optreden van Bill Baker's Big Band, vrijdag op de Parade. Deze band creëerde reeds bij het eerste nummer een zeer bijzondere sfeer en dat veranderde niet, ook niet na de pauze. Als tweeduizend mensen om een toegift roepen, ja, schreeuwen, dan is er wel wat aparts gebeurd!

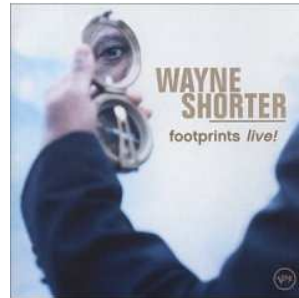
Geert Hoornweg
Voorschoten

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden reacties in te korten, te redigeren of te weigeren en is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan.

DE BESTE TRACKS VAN:

WAYNE SHORTER

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

Footprints Live (Verve)

DE BESTE TRACKS:

Footprints

Album: Footprints Live

Label: Verve

Contemplation

Artiest: Art Blakey and the Jazz Messengers

Album: Buhaina's delight

Label: Blue Note

Roots and Herbs

Artiest: Art Blakey and the Jazz Messengers

Album: Roots and Herbs

Label: Blue Note

Fee Fi Fo Fum

Album: Speak No Evil

Label: Blue Note

Adam's Apple

Album: Adam's Apple

Label: Blue Note

Pinocchio

Artiest: Miles Davis

Album: Nefertiti

Label: Columbia

Stella By Stralight

Artiest: VSOP

Album: Live Under The Sky / Five Stars

Label: Columbia (Japan)

The Peacocks

Album: Dexter Gordon: Round Midnight (original soundtrack)

Label: Columbia

Atlantis

Album: Footprints Live

Label: Verve

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredeacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredacteur:** Sandra Sanders **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

Wynton Marsalis (foto: Joanne Savio)

WYNTON MARSALIS BIEDT ALBUM ALS GRATIS DOWNLOAD AAN

Via zijn website biedt Wynton Marsalis zo'n 25 minuten muziek aan die hij in 2001 in de New Yorkse Sear Sound Studio opnam. De muziek is gratis te downloaden en verschijnt niet op cd. De stukken met titels als 'Speed', 'Strength', 'Glamour' en 'Pain' worden onder de titel 'Here...Now' als album aangeboden. Naast Marsalis zijn de saxofonisten Wessel Anderson en Victor Goines, de trombonisten Ronald Westray en Vincent Gardner, pianist Richard Johnson, de bassisten Gerald Cannon en Kengo Nakamura, en drummer Ali Jackson te horen. De producer is Delfeayo Marsalis.

Het album is te downloaden via <http://www.wyntonmarsalis.org/2007/06/01/> (klik hier). Klik na aankomst op de website op 'read more'. De muziek is te downloaden door met de cursor op de titel van het stuk te gaan staan, dan op de rechtermuisknop te drukken en vervolgens op 'doel opslaan als' te klikken. Als doel kan de map 'Mijn Muziek' worden gebruikt.

NOMINATIES JJA-AWARDS

Lifetime Achievement in Jazz

Herbie Hancock
Marian McPartland
Oscar Peterson
Wayne Shorter
Lee Konitz

Musician of the Year

Terence Blanchard
Sonny Rollins
Herbie Hancock
Maria Schneider
Ornette Coleman

Up & Coming Musician of the Year

Christian Scott
Lionel Loueke
Peter Evans
Roberta Gambarini
Mantana Roberts
Tyshawn Sorey
Jaleel Shaw
Nicole Mitchell

Record of the Year

A Tale of God's Will, Terence Blanchard (Blue Note/EMI)
Sky Blue, Maria Schneider (ArtistShare)
The Joni Letters, Herbie Hancock (Verve)
Pilgrimage, Michael Brecker (Heads Up)
Abbey Sings Abbey, Abbey Lincoln (Verve)

Reissue of the Year

Compulsion, Andrew Hill (Blue Note)
Cornell 1964, Charles Mingus Sextet (Blue Note)
Folk Songs For Far Out Folk, Fred Katz (Reboot Stereophonic)
Sunshine of My Soul, Jaki Byard (HighNote)

Reissue box set

Lady Day: The Master Takes and Singles, Billie Holiday (Columbia)
The Complete On the Corner Sessions, Miles Davis (Columbia Legacy)
A Life in Time: The Roy Haynes Story, Roy Haynes (Dreyfus Jazz)
The Quincy Jones ABC/Mercury Big Band Jazz Sessions (Mosaic Records)

The Complete Lionel Hampton Victor Sessions 1937-1941 (Mosaic Records)
Chu Berry: Classic Columbia and Victor Sessions (Mosaic Records)
Duke Ellington — The Complete 1936-1940 Variety, Vocalion and Okey Small Groups Sessions (Mosaic Records)
How Low Can You Go: Anthology of the String Bass, 1925-1941 (Dust to Digital)

Arranger of the Year

Bill Holman
Charles Tolliver
Gil Goldstein
Herbie Hancock
Dave Holland
Maria Schneider
Gerald Wilson
Uri Caine

NOMINATIES JJA-AWARDS VERVOLG**Composer of the Year**

Maria Schneider
Terence Blanchard
Ornette Coleman
Carla Bley
Matt Shipp

Male Singer of the Year

Kurt Elling
Giacomo Gates
Andy Bey

Female Singer of the Year

Abbey Lincoln
Dee Dee Bridgewater
Dianne Reeves
Roberta Gambarini
Nancy King

Small Ensemble Group of the Year

Dave Holland Quintet
Mostly Other People Do the Killing
Harry Allen/Joe Cohn Quartet
The Bad Plus
Ornette Coleman Quartet/Quintet

Large Ensemble of the Year

Maria Schneider Orchestra
Charles Tolliver Big Band
Mingus Big Band
Village Vanguard Jazz Orchestra
Gerald Wilson Orchestra

Trumpeter of the Year

Terence Blanchard
Dave Douglas
Peter Evans
Roy Hargrove
Cuong Vu

Trombonist of the Year

Conrad Herwig
Ray Anderson
Wycliffe Gordon
Robin Eubanks
Roswell Rudd
Steve Swell

Alto player of the year

Ornette Coleman
Steve Lehmann
Steve Wilson
Phil Woods
Lee Konitz

Tenor player of the year

Joshua Redman
Sonny Rollins
Tony Malaby
Joe Lovano

Drummer of the Year

Hamid Drake
Matt Wilson
Paul Motian
Roy Haynes
Jeff 'Tain' Watts
Tyshawn Sorey
Paal Nilssen-Love

Soprano Saxophonist of the Year

Branford Marsalis
Dave Liebman
Jane Ira Bloom
Wayne Shorter

Baritone saxophonist of the year

Scott Robinson
Mats Gustafsson
Gary Smulyan
James Carter
Joe Temperley

Clarinetist of the Year

Anat Cohen
Don Byron
Ken Peplowski
Marty Ehrlich
Paquito D'Rivera
Perry Robinson

Flutist of the Year

Frank Wess
Jane Bunnett
Lew Tabackin
Nicole Mitchell
Sam Rivers

Pianist of the Year

Cecil Taylor
Hank Jones
Herbie Hancock
McCoy Tyner
Myra Melford
Stefano Bollani

Organ-keyboards of the Year

Joey DeFrancesco
Dr. Lonnie Smith
Gary Versace
Larry Goldings

Guitarist of the Year

Bill Frisell
Lionel Loueke
Pat Metheny
Russell Malone

Bassist of the Year

Charlie Haden
Christian McBride
Mark Dresser
Ron Carter
William Parker

Electric Bassist of the Year

Steve Swallow
Stanley Clarke
Stomu Takeishi
Marcus Miller

Excellence in Photography:

The Lona Foote/ Bob Parent Award
Milt Hinton (posthumous)
Mitchell Seidel
Jos L. Knaepen
Lourdes Delgado

Best Website Concentrating on Jazz

All About Jazz
Jazz Corner
Jazz.com